

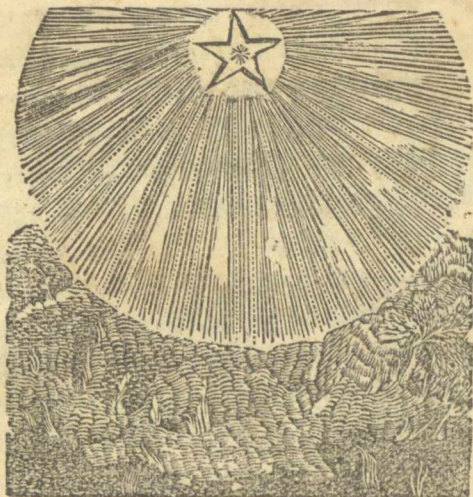
ε/δε/008

ΦΥΛΛΑΔ. 4.

ΙΟΥΝΙΟΥ 30

ΕΤΟΣ Β'.

ΑΣΤΡΟΝ
 ΤΗΣ
ΑΝΑΤΟΛΗΣ,
 ΗΤΟΙ
ΘΡΙΑΜΒΟΣ
 ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΟΥ Κ. ΑΝΤΩΝΙΔΟΥ
 (Ὀδὸς Ἑρμοῦ ἄνω τῆς Καμνικαρέας).

1845.

37

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Και

ΑΙ ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΒΟΥΛΑΙ.

Ὅσάκις στρέφομεν τὰ βλέμματά μας ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τούτων μνημείων, τῶν ὁποίων ἡ ἀγήρατος λάμψις διαχύνει θάμβος ἀίδιον, καὶ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν φαντασίαν μας τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων ἡμῶν μεταφέρομεν δὲ τὸν νοῦν μας ὑστερον ἐπὶ τῆς παρουσίας καταστάσεως, τῆς παρουσίας ἐποχῆς ἡμῶν, ἡ καρδιά ἡμῶν συντρίβεται, μᾶς κυριεύει ἀπελπισία καὶ μᾶς ἔρχονται δάκρυα! . . . Εἶναι δυνατόν ἡμεῖς νὰ φθάσωμέν ποτε εἰς τὴν τελειότητα τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐποχῆς; Εἶναι δυνατόν γενεὰ ἄλλη ἐπὶ γῆς ν' ἀνυψωθῆ εἰς τὸν ὕψιστον, τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον οὐρανόν; χάσμα ἀπέραντον, ὅς ὁ παρελθὼν ἀκαταμέτρητος χρόνος, μᾶς διαχωρίζει ὡς νὰ εἴμεθα ξένα τινὰ ὄντα ὁμοιάζομεν γελοιογραφίαν, ἐμπαίζουσιν τὴν ἀγίαν ταύτην χώραν, ξένην δ' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα!

Πάντοτε ἀντιθέσεις αἱ πλέον παράδοξοι, αἱ πλέον ὀδυνηραὶ ἀνεφάνησαν εἰς τὸν κόσμον· ἀλλ' ἡ ἀντίθεσις, ἣν ἐμελλε νὰ ἴδῃ ἡ ἐποχὴ αὕτη ἐπὶ τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων, εἶναι ἀλγεινὴ, εἶναι εἰς ἄκρον ἀξιοδάκρυτος! . . . ἀπρονόητοι! Τίς σᾶς εἶπε νὰ ἐγείρετε ἐπὶ τῆς ἀκαδημίας τοῦ Πλάτωνος, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς στοᾶς καὶ τοῦ Πρυτανείου, ἐπ' αὐτῆς τῆς καλύβης τοῦ Σωκράτους, Πανεπιστήμιον, ὡς ἀξιοθρήνητον τινὰ

ἐμπαιγμὸν αὐτῶν! Ἄσεβεῖς! τίς σᾶς εἶπε, τίς σᾶς ἔδωκε τὸ δικαίωμα ν' ἀναβῆτε ἐπάνω εἰς τὴν Πύυκα, καὶ ν' ἀναμίξετε τὰς βαρβάρους κραυγὰς σας, τὰς ἀ-
 ἀγρίας βλασφημίας σας μὲ τοῦ Φωκίωτος καὶ τοῦ
 Δημοσθένους τὴν θείαν καὶ καταπληκτικὴν φωνήν;
 Τί σᾶς ἔκαμαν αἰ ἱεραὶ σκιαί, καὶ τὰς ὑβρίζετε; τί
 σᾶς ἔπταισαν οἱ ἡμίθεοι, οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρ-
 χαιότητος καὶ τοὺς βλασφημεῖτε; τί μᾶς ἔμεινεν ἄλλο
 νὰ σεβασθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν γῆν;

Ἦτον μέγας, ὡς ἡ ἐποχὴ του, μέγας ὁ λαὸς
 τῶν προγόνων, ὅστις ἐσύριξε τὸν Δημοσθένην, τὸν
 μοναδικὸν ῥήτορα τῆς γῆς, τὸ μοναδικὸν φαινόμενον
 ὄλων τῶν αἰώνων· καὶ σήμερον, ὅτε βάνουσοι καὶ ἐ-
 πίβουλοι ἀγῦρται φιλονεικοῦσιν ἀσέμνως τὰς ἔδρας
 τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέ-
 λους· ὅτε φάσματά τινα σοφιστῶν τῶν τριόδων ἀσχημο-
 νοῦσιν ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνός μας, καὶ βεβηλοῦσι τὸν αἰώ-
 νιον ναὸν τῶν Μουσῶν μας: ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν θὰ
 ἀνέχεται; ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος θέλει σιωπᾶ; . . Πῶς!
 διεδόθη ἄρα δηλητήριόν τι εἰς τὰς φλέβας μας, τὸ
 δηλητήριον τοῦ ξενισμοῦ, τὸ δηλητήριον τῆς κοινωνι-
 κῆς διαφθορᾶς, καὶ, ἀνάληγτοι θὰ ἀκούομεν τὰς ὑβρεῖς
 μας, ἀνάληγτοι θὰ θεωροῦμεν τὴν ἀσεβῆ ἐπιβουλὴν τῶν
 ἐλευθεριῶν μας, τῆς δόξης μας, τῆς εὐδαιμονίας μας,
 καὶ δὲν θὰ σαλεύσωμεν τὴν χεῖρα ἡμῶν, διὰ νὰ καθαρί-
 σωμεν τὴν γῆν μας, διὰ νὰ σώσωμεν τὴν Πατρίδα μας;

Θέατρον τῶν πλέων οἰκτρῶν καὶ ἀλγεινῶν θεαμά-
 των καταντᾶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Μία ληστρικὴ
 συμμορία, ἡ συμμορία ἡ ξενικὴ, ἐπιπεσοῦσα κατὰ
 τῆς Πατρίδος ἡμῶν, φιλονεικεῖ κατὰ πρόσωπόν τοῦ

ἔθνους τ' ἀναπαλλοτριῶτα δικαίωμάτα του, αὐτὴν
 τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν του, ὡς νὰ ἦναι ἔρημος αὐτὴ
 ἡ γῆ, ὡς νὰ μὴν ὑπάρχη ψυχὴ ζῶσα ἐπὶ τούτων
 τῶν ἐρειπίων, ὡς νὰ ἦναι ἔρμαιον τοῦ τυχόντος ἡ
 Πατρίς ἡμῶν! Τί θέλετε, σκοτεινὰ γενήματα τοῦ
 ἄδου; τί ζητεῖτε ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς; Διατί πολιορκεῖ-
 τε τὴν κλεινὴν ταύτην Μητρόπολιν τῆς Οἰκουμένης,
 ὡς πολιορκοῦσιν οἱ δαίμονες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χρι-
 στοῦ; θέλετε καθὸ πεφωτισμένοι καὶ ἐνάρετοι νὰ κυ-
 βερνήσετε, καὶ νὰ φωτίσετε τοὺς Ἑλληνας αὐτοὺς, καὶ
 νὰ τοὺς καθαγιάσετε ἀκόμη Σεῖς; Ἀπαισιοί! καὶ ὁ
 ὁμοῖός σας διάβολος ἐβασάνιζε τεσσαράκοντα ἡμέρας
 τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους, καὶ ἐζήτην νὰ
 τὸν προσκυνήσῃ, καὶ τῷ ὑπέσχετο τὴν βασιλείαν ὅλης
 τῆς γῆς; ἀλλ' ὁ Χριστὸς αὐθεντικῶς τὸν εἶπεν « ὕπα-
 γε ὀπίσω μου Σατανᾶ! » Τὴν θείαν, τὴν αὐθεντικὴν
 φωνὴν ταύτην σὲ ἀπευθύνει σήμερον καὶ ἡ Ἑλλάς, ὧ
 κατησχυμένον φάσμα τοῦ ἄδου, ὕπαγε ὀπίσω μου, Σα-
 τανᾶ, σὲ φωνάζει: σὺ δὲ τί ζητεῖς πλέον ἐπ' αὐτῆς
 τῆς γῆς; Δὲν σᾶς θέλει, λέγει ὅλον τὸ
 ἔθνος. Δὲν σᾶς ὑποφέρει, λέγει ὅλη ἡ Πα-
 τρίς. Σᾶς ἀναθεματίζει καὶ σᾶς κατα-
 ρᾶται ὁ λαός: καὶ Σεῖς ὕστερον, τί ζητεῖτε μὲ
 τὸ Πανεπιστήμιόν του; τί ἔχετε μὲ τὴν Ὀρησκίαν
 του; τί θέλετε μὲ τὰς ἐλευθερίας του; τίποτε δὲν
 θέλει ἀπὸ σᾶς ἡ δυστυχὴς αὐτὴ Πατρίς: τίποτε δὲν
 περιμένει πλέον ἀπὸ σᾶς ἡ ληστευμένη καὶ ἡρημω-
 μένη αὐτὴ γῆ. Ἐπιβουλαί, προδοσίαι, θάνατοι καὶ
 συμφοραί, ταῦτα ὑπῆρξαν αἱ πρὸς αὐτὴν ἀνταποδό-
 σεις σας.

Ὅμοιοι μὲ τοὺς αἰμοχαρεῖς κακούργους θηριωδῶν τινῶν ἐπαναστάσεων, ἢ μὲ τοὺς ἀγρίους ληστὰς τῶν ὁρέων, οἵτινες ὠφελούμενοι ἀπὸ γενικὴν τινα ἀναστάτῳσιν καταλαμβάνουσι τοὺς προμαχῶνας, ἢ τὰ περίεξ ὑψώματα πόλεως τινος, κ' ἐκείθεν πυροβολοῦσιν ἀπανθρώπως τὴν πόλιν, καὶ χύνουσι μανιωδῶς τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, καὶ φονεύουσιν ἀδιακρίτως τὸν λαόν ὅμοιοι καὶ οἱ ἀσεβεῖς Φαναριῶται, συνασπίζόμενοι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἐλευθεροτυπίας, καὶ καταχρώμενοι τῆς ὠραιότερας τῶν ἐλευθεριῶν μας, μεταχειρίζονται αὐτὴν κατὰ τῆς ἰδίας Πατρίδος μας· καὶ τὸ ὄπλον, τὸ ἀήττητον ὄπλον, τὸ ὅποιον μὲ πλήρη πίστιν ἔδωκεν εἰς ὅλους ἡ Πατρίς, οἱ ἀχάριστοι οὗτοι, δολίως τὸ στρέφουσι κατὰ τῶν ἰδίων σπλάγγων τῆς.

Ὅς τις ἰδῆ τὴν πάλην τὴν πεισματώδη, ἣτις ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας, θέλει ὑποθέσει, ὅτι φοβερός τις κατακλυσμὸς τῶν φώτων, τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν μεταβάλλει εἰς χάος τὴν πατρίδα, τὴν καταποντίζει. Ἡ πάλην αὕτη περιστρέφεται μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως, ἣν ἐσύστησεν ὁ Βασιλεὺς, αὐτὸ τὸ ἔθνος, καὶ τῆς λαοκαταράτου συμμορίας ἐκείνης, ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ὁποίας μόλις προμικροῦ διεσώθη ἡ Πατρίς. Ἀλλ' ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς πάλης, ὁ λαὸς, αὐτὸς ὁ κυρίαρχος λαὸς, ἐγειρόμενος καὶ ρίπτων ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν λυπηρῶν αὐτῶν σκηνῶν, κυριεύεται ἀπὸ βαρεῖαν ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν παραφρόνων αὐτῶν ἐχθρῶν του, οἵτινες, τετυφλωμένοι ὑπὸ τοῦ ἀγρίου πάθους τοῦ νὰ κατακτῆσωσιν ἄλλην μίαν φορὰν τὴν Πατρίδα, δὲν φεῖδονται

οὐδὲ τῶν ἱερῶν του, οὐδὲ τῆς δόξης του, οὐδὲ αὐτῆς πλέον τῆς ὑπάρξεώς του.

Ἰδέτε τὸν περιοδικὸν τῆς Ἑλλάδος τύπον· ἰδέτε διὰ τὰ λαμπρὰ ὄργανα τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας τὸ πᾶν ὁμοφώνως διαρρήγνυται κατὰ τῆς λιβελλογράφου, τῆς ἀπανθρώπου συμμορίας ταύτης, διὰ τὰς ἀσεβεῖς προσβολὰς τῆς ἐναντίον ὄλου τοῦ λαοῦ, ὅλης τῆς Πατρίδος: ὁ ἀτυχῆς αὐτὸς λαὸς, μετὰ πολυχρόνιον ὀλεθρίαν πείραν, ἀναγνωρίσας τὰς σκοτεινὰς σκευωρίας των, διακρίνει ἐντελῶς καὶ τὸ δόλιον τῶν κραυγῶν των πνεῦμα, καὶ ὄλην τὴν μιαιρότητα τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν.

Παράδοξος τῳόντι ἡ ἀναίδεια, ἡ ἀσέβεια αὕτη! ἐνῶ καθυβρίζουσιν ἀκαταπαύστως τὸν περιφανῆ αὐτὸν λαὸν ὡς βάρβαρον, καὶ ὡς βάρβαρον τὸν θέλουσι διὰ παντός ἀφ' ἐτέρου διαρρήγνυνται ἀγυρτικῶς αὐτοὶ ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου του, ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ του· ἐμελλε λοιπὸν καὶ οὗτος τῆς σοφίας ὁ ἱερὸς ναὸς νὰ βεβηλωθῆ, καὶ νὰ κατασταθῆ ὄπλον τῶν χαμερπεστέρων σκευωριῶν αὐτῶν! προστάται ἐνθερμοὶ αὐτοὶ τῶν φώτων τῶν Ἑλλήνων ἡμῶν!

Τίς δὲν γνωρίζει πλέον, ὅτι ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ φθοροποιὸς αὐτὸς λοιμὸς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὄνειρευθεὶς ἀνέκαθεν τὴν κατάκτησιν, τὴν δούλην ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπέσκηψεν ὡς θανατηφόρον μίασμα μὲ τὸ πνεῦμα ταύτης τῆς ἐπιβουλῆς εἰς ὅλα τὰ δημόσια τῆς Πατρίδος ἐπαγγέλματα, καὶ κατασπαράξας παντοιοτρόπως τὸν λαόν, καὶ διαφείρας τὴν δημόσιον ἠθικὴν του, κ' ἐπιβουλεύθεις ἐκ παντός

τρόπου την ανάπτυξιν και την πρόοδον του έθνους, δέν έσεβάσθη προς τόν σκοπόν του τούτου, ουδέ τά θεία, ουδέ τά ιερά αυτού; *νεκιδουεπ νουτ ερεδλ*

Ανεκύπτε μόλις τὸ Πανεπιστήμιόν μας ὡς Ἐωθινὸς Ἀστὴρ ἐκ τῶν στέρνων τῆς πυρσοφαοῦς ταύτης γῆς, καὶ οἱ λαοὶ ἅπαντες τὸ ἐχαιρέτησαν, ὡς τὸ ἄστρον, τὸ μέλλον νὰ φωτίσῃ τὴν γῆν καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὸν μέγαν αὐτοῦ προορισμὸν, ὁπότε ἡ ἐπίβουλος συμμορία αὐτῆ, ὡς νέφος σκοτεινὸν, ὡς νέφος ἀπαίσιον ἐπέπεσε καὶ ἐπ' αὐτοῦ, διὰ νὰ τὸ σβέσῃ εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην του ἀνατολὴν, καὶ ἐπέφερον εὐθὺς τὸν μαρασμὸν του, τὸν σκοτασμὸν του. Ἰδέτε τὸ τρέμον, τὸ δῦν φῶς του ὅμοιον μὲ νήπιον ὑπὸ ὄφρα πνιγόμενον θρηνηῖ, καὶ μὲ πνιγηρὰν φωνὴν ἐπικαλεῖται τὴν χεῖρα τοῦ Πλάστου νὰ τὸ διασώσῃ! Τὸ ἴλεων ὄμμα τοῦ Θεοῦ δέν ἐμελλε τάχα νὰ ἐπιβλέψῃ μίαν ἡμέραν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γῆν;

Ἡ Πατρίς, ἀφοῦ ἐπένθησε τοσαῦτα ἔτη ὑπὸ τὴν ἐπίβουλον τῆς Φαναριωτικῆς ξενοκρατείας χεῖρα, ἀνέπνευσε εἰς τὴν Σεπτεμβριανὴν μεταβολὴν, καὶ ἀποτεινάξασα τὸν αἰσχρὸν ζυγὸν τῆς ἀπεκήρυξε καὶ ἐστιγματίσεν αὐτὴν πανδήμως διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ δὲ τὰς Συνταγματικὰς ἐλευθερίας τῆς, τὸν Ὄρον τῆς, τὸ ἔνδοξον μέλλον τῆς, ὡφείλε νὰ καθάρισῃ ὅλας τὰς δημοσίους θέσεις τῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ μίασμα, καὶ οὕτω νὰ τελειώσῃ τὸ λαμπρὸν Σεπτεμβριανὸν ἔργον τῆς.

Τὸ Πανεπιστήμιον ἔπρεπε νὰ ἦναι τὸ ἱερώτερον, τὸ πρώτιστον ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ὡφείλεν εἶς ἀρχῆς νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς Ἡ Πατρίς. Ἡ παι-

δεία τῆς ὑπῆρξε τὸ κλέος τῆς, ἡ ἀθάνατος δόξα τῆς τὸ πάλα! ὅλα ἀπέθανον, ὅλα ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν αἰώνων· ἀλλ' ἡ παιδεία τῆς αὐτῆ ἔζησε μόνη, καὶ ἀφοῦ ἀνεγέννησε τοσοῦτους ἄλλους λαοὺς, ἀνῆγειρε σήμερον καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν· ἡ παιδεία τῆς θέλει εἶσθαι τὸ ἀφθαρτον μέσον τῆς εὐδαιμονίας τῆς, τοῦ μεγαλείου τῆς καὶ εἰς τὸ αἰώνιον μέλλον· ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀφήσῃ τὸ θεῖον τοῦτο ἀντικείμενον εἰς τὰς χεῖρας τῶν Φαναριωτῶν;

Ἡ Ἑλλὰς δέν ἔχει βεβαίως ἀκόμη Σωκράτας δέν ἔχει Πλάτωνα· ἔχει ὅμως τῆς παιδικῆς τῆς ταύτης ἡλικίας σεμνοὺς καὶ ἐναρέτους καθηγητάς· ἀλλὰ μετὰξὺ αὐτῶν παρεισέφρυσαν διὰ τῆς ἐπαράτου ξενικῆς χεῖρός ἐπὶ σκοπῶ κατακτήσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ Πανεπιστημίου μας, ἐπὶ σκοπῶ μαύρης ἐπιβουλῆς τῶν φῶτων μας καὶ τῶν ἐλευθεριῶν μας, παρεισέφρυσαν λέγομεν, λαοφθόρα τινὰ μιάσματα, καὶ ὡς κηλίδες, αἱ σκιάζουσαι τὴν σελήνην, ἐπεσκίασαν ἀπαισίως αὐτὸ τὸ λαμπρὸν Ἄστρον μας, ὡπισθοδρόμησαν τὴν φαεινὴν πορείαν του, καὶ νὰ καταμιάνωσι καὶ νὰ σκοτοδινιάσωσι ἠθέλησαν τὴν Ἑλληνικὴν διάνοιαν τῆς νεολαίας μας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐλπίζει τὸ πᾶν πλέον ἡ Πατρίς· ὦ! ὄχι. Εἰς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ Κράτους ἄς ἀφήσῃ ὅλους τοὺς Φαναριώτας ἡ Ἑλλὰς, ἀλλ' ἄς διασώσῃ ἀπὸ τὰς ἐπιβούλους χεῖράς των, ἄς διασώσῃ τὰ σχολεῖά τῆς, τὸ Πανεπιστήμιόν τῆς· ἀπὸ τὴν ἀπαλὴν ψυχὴν τῶν εὐγενῶν παιδῶν τῆς, ἀπὸ τὴν ἔθνικὴν τῆς διάνοιαν, ἀπὸ τὴν δημοσίον ἠθικὴν τῆς, ἄς ἀπομακρύνῃ τὸ ξενικὸν μίασμα.

Τὰ στοιχεῖα ταῦτα τοῦ ξενισμοῦ ἐβουλεύθη σωφρο-
φυλ. 4

ως, ἂν καὶ ἀργά, ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἔθνους ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, ὅχι μόνον ὡς πρόξενά τῆς ἠθικῆς διαφθόρας τῆς κοινωνίας μας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀμαθῆ, καὶ χυδαῖα καθ' αὐτὸ, καὶ παντοιοτρόπως τεκταινόντα τὸν σκοτασμὸν τῆς Πατρίδος· ἀπομακρύνουσα δὲ ταῦτα, καὶ ἀγνίζουσα οὕτω τὸ ἐθνικόν, τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀντικαθίστησιν αὐτὰ δι' ἐναρέτων καὶ ἀληθῶς πεπαιδευμένων Ἑλλήνων ἀνδρῶν, καὶ δι' ὀργανικοῦ ἐθνικοῦ νόμου ἀναπτύσσει καὶ τελειοποιεῖ τῆς ὑψηλῆς ταύτης διδασκαλίας τὸ σύστημα, καὶ νέους Ἑλληνας καθηγητὰς εἰς τὰς ἀκαδημίας τῆς Εὐρώπης τελειοποιούμενους ἀναμένει, καὶ διδασκάλους ἐπιστήμονας καὶ σοφοὺς ἐθνῶν ἄλλων ἀπεκδέχεται, καὶ τὰς Μούσας ἀπανταχόθεν εἰς τὴν ἐστίαν τῶν ἐνθουσιωδῶς συγκαλεῖ, καὶ δίδουσα ζωὴν ἐθνικὴν εἰς τὰ φῶτα τῆς πατρίδος, λάμπει νέαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸν μονογενῆ τοῦτον Πυρσὸν τῆς Ἀνατολῆς, προπαρασκευάζει τὴν ἀληθῆ ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τὸ λαμπρὸν μέλλον ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ συμφέρον τοῦτο εἶναι μέγιστον, τιμαλφέστατον· εἶναι συμφέρον ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅλου τοῦ κόσμου· ἀλλ' ἡ ἀθλία μερίς αὕτη, αὕτη μόνη, καὶ τοι τεθαμμένη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐθνικῆς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, βλέπουσα ἀποσπωμένους τοὺς σπαρακτικοὺς ὄνυχας τῆς καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ ἔθνους, ἀπ' αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον, διαρρήγνυται ἀκαταπαύστως πρὸ πολλοῦ κραυγάζουσα, ὑβρίζουσα, βλασφημοῦσα καὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως αὐτῆς καὶ καθ' ὅλου τοῦ ἔθνους· αἱ πλᾶνοι, αἱ δημεγεργετικά φωναὶ τῆς ὁμοιάζουσι

τρομερὰς βλασφημίας, ἀπευθυνομένας πρὸς τὸν ἴδιον οὐρανόν.

Ἀναβαίνει τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑλληνοῦ, ὅταν ἀκούῃ τὴν αὐθάδη ταύτην ἰδέαν, ὅτι ἐσθέσαμεν τὰ φῶτά μας, διότι ἀποβάλλομεν τρία τέσσαρα καθάρματα ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου. Ποτὲ νὰ μὴν ὑπάρξῃ φῶς αἰώνιον ἅς καλύψῃ σκότος τὴν γῆν ταύτην, ἐὰν δὲν δυνηθῇ νὰ φωτισθῇ, εἰμὴ ἀπὸ τοὺς Φαναριώτας.

Ἀποβάλλονται λέγει ἡ ἀντιπολίτευσις, διότι ἀντιπολιτεύονται καὶ γράφουσι ἐφημερίδας καὶ ἄρθρα ὑβριστικὰ κατὰ τοῦ Βασιλέως, τῆς Κυβερνήσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔθνους. Ἡ ἀντιπολίτευσις βεβαίως παραφρονεῖ, ἐὰν νομίζῃ, ὅτι καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἰκανὴ αἰτία, διὰ ν' ἀπομακρύνῃ ἐν ἔθνος ἀπὸ τὴν δημόσιον ἐκπαίδευσίν του, καὶ τὴν ἀνωτάτην μάλιττα, ἕνα Καθηγητήν! ἡ Εὐρώπη εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς μέγαν ἀγῶνα διὰ νὰ διασώσῃ τὴν νεολαίαν τῆς ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς διδασκαλίας τῶν Ἰσοῦιτων, καὶ ἡμεῖς ἐδῶ θέλομεν ἀφήσει τὴν νεολαίαν μας εἰς τὰς χεῖρας τῶν Φαναριωτῶν; θέλομεν νὰ διαφθείρωμεν τὸ ἄνθος τῆς νέας γενεᾶς, ν' ἀφήσωμεν ἐν αὐτῇ τὰ πονηρὰ σπέρματα τῆς διαλύσεώς της; βεβαίως: τί θὰ εἴπῃ, Καθηγητῆς, ἀπαρνούμενος τὸν ὑψηλὸν τοῦ μουσηγέτου χαρακτῆρα, ἀπὸ τὴν ἱεράν ἔδραν τοῦ Πανεπιστημίου νὰ περιτρέχῃ τὰ καταγῶγια τῶν σκοτεινῶν ραδιουργιῶν, καὶ εἰς τὰ σκότη μὲ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος συγχωριζόμενος νὰ διαρρήγνηται καὶ αὐτὸς εἰς λιβελλοὺς καὶ εἰς τὰς τρομερωτέρας βλασφημίας ἐναντίον τοῦ Βασιλέως μας καὶ τοῦ ἔθνους μας, νὰ χαλκεύῃ ὡς ἡφαιστος εἰς τὴν κάμινον τῶν ξενικῶν κακιῶν φαρμακερὰ βέλη κατὰ τοῦ ἐνδοξοῦ

τούτου τόπου ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀσπόνδους αὐτοῦ ἐχθροῦς; Δὲν εἶναι αἰσχιστον νὰ σᾶς πληρόνωμεν οἱ ἀτυχεῖς Ἕλληνες διὰ νὰ μᾶς ὑβρίζετε; νὰ σᾶς μισθώνωμεν, καὶ ἐντροφῶντες ἐκ τῶν αἱμάτων καὶ τῶν ιδρώτων μας, νὰ μᾶς προδίδετε καὶ νὰ μᾶς πολεμῆτε; Ποία τρομερὰ τρώντι ἀσυνειδησία! μὲ ποίαν ἄρα ἡσυχίαν ψυχῆς ἀνάβαινετε ἐπάνω εἰς τὴν διδασκαλικὴν ἔδραν, ἀκόμη πνευστιῶντες καὶ μελανοδαφεῖς ἀπὸ τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ραιφόνον ἀγῶνα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεσθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; Τί θὰ διδάξετε τότε; τί διδάσκετε εἰς τὴν δυστυχῆ νεολαίαν τῆς; τί ἐδιδάξετε ἕως σήμερον; Καὶ ἂν τοῦλάχιστον σεῖς οἱ κατασχόνοντες τὸν ἱερὸν σύλλογον τῶν σεμνῶν καὶ ἀξιοσεβάστων τρώντι Ἑλλήνων Καθηγητῶν μας, σεῖς τὰ ἀναίσθητα ὄργανα τοῦ ξενισμοῦ, ἐγνωρίζετε τι, ἐγνωρίζετε ὅ,τι ἐπαγγέλεσθε νὰ διδάξετε εἰς τοὺς δαπανῶντας τοσαῦτα ἔτη τὸν πολῦτιμον καιρόν των μεγαλοφυεῖς νέους μας, ὑπομονή· ἀλλὰ τί γνωρίζετε ἄλλο, εἰμὴ χυδαίας τινὰς καὶ τετριμένας ἰδέας πολιτικῆς διαστροφῆς καὶ διαφθορᾶς, ἰδέας ἐλευσινὰς, ἐλευσινώτερον καὶ χυδαιότερον καὶ αὐτὰς ἐκφραζομένας; Πῶς! αἱ ἱεραὶ ἔδραι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου προωρίσθησαν νὰ ἦναι καταγωγή ἀγυρτιῶν, ἔδραι σοφιστῶν καὶ λυμεῶνων! Τίνες εἶναι οὗτοι οἱ φωστῆρες, τίνες εἶναι οὗτοι οἱ σοφοί, τῶν ὁποίων τὰ φῶτα στερεῖται καὶ θὰ θρηνησεῖ ἡ Ἑλλάς; . . .

Ὁ κόσμος βεβαίως θέλει φρίξει, ἐὰν μερικώτερον σκιαγραφῆσωμεν τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἐκάστου τῶν τριῶν τεσσάρων τούτων σοφῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ ἐπάρατος Φαναριωτισμὸς ἐπροϊκίσει τὸ Πανεπιστήμιόν μας, καὶ τὴν εἰκόνα ἄλλων τινῶν, δι' ὧν παρέλυσε καὶ τὸ ταλαίπωρον γυμνάσιόν μας· σεβόμεθα τὸν ἕξω κόσμον, φειδόμεθα τῆς ἐθνικῆς δόξης μας καὶ τῆς ὑπολήψεως τῶν λοιπῶν Καθηγητῶν, καὶ διὰ τοῦτο

δὲν φέρομεν τὰς ἀπαισίας αὐτὰς εἰκόνας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Κοινοῦ. Ἀλλὰ, ἐδὲν ἦτο προτιμώτερον ὁ καθηγητὴς Νέγρης, αὐτὸς ὁ ἐξωλέστατος τοκογλύφος τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀκούει μὲ φρίκην τῆς ἡ Ἀθηναϊκῆ κοινωνία, νὰ ταφῆ εἰς βαθεῖαν σιωπὴν, παρὰ διὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Χρόνου νὰ καταδικασθῆ μόνος-του ἐνώπιον τοῦ κόσμου; ἐφρίζαμεν ὅταν εἶδομεν τὴν ἀπολογίαν του πρὸς δικαιολόγησίν του. Καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ὁ Νέγρης ὁμολογεῖ, ὅτι εἰς τοσοῦτον διάστημα χρόνου ἔσχεν ἐνίοτε τρεῖς τέσσαρας μαθητάς, ἀλλ' ἤδη πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχει κανένα, διότι τὸν ἐγκατέλιπον οἱ μαθηταὶ αὐτοῖ· διαμαρτύρεται δὲ, ὅτι δὲν ἔλαβε διὰ μισθὸν τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν, ὡς ὁ Χρόνος εἶπεν, ἀλλ' εἰκοσιτρεῖς χιλιάδας μόνον· Εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες δραχμῶν μαθητῆς κανεῖς. Ἐν διαστήματι τοσοῦτων ἐτῶν μαθητῆς κανεῖς! πρὸς τί ἐδόθησαν ἄρα αἱ δραχμαὶ αὐταί; Τί ἀντήλλαξεν ἡ ληστυομένη κοινωνία μὲ τὸν σοφὸν τοῦτον τοικιστήν; Δὲν ἔπρεπε ν' ἀποκτήσῃ τοῦλάχιστον ἓνα μαθητὴν μὲ τὴν θυσίαν τῶν εἰκοσιτριῶν χιλιάδων δραχμῶν; δὲν πρέπει νὰ θρηνηῶμεν τὴν σπατάλην αὐτὴν τοῦ ἱεροῦ πλοῦτου; δὲν πρέπει νὰ κλαύσωμεν αὐτὰς τὰς συμφορὰς ἡμῶν;

Δὲν ἦτον ἐπίσης ἄθλιον, λυπηρὸν ὁ Δομνάνδος, ὁ Γραφεὺς αὐτὸς Προξενείου τινὸς εἰς Βουκουρέστιον, νὰ ἦναι σήμερον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καθηγητῆς; ἄνθρωπος, ὅστις οὔτε ἐπιστήμην, οὔτε τὰ γράμματα καὶ τὰ Ἑλληνικὰ γνωρίζει, χωρὶς δὲ ν' ἀνοιξῆ στόμα ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ Πανεπιστημίου δύο κατὰ συνέχειαν ἔτη ὡς διευθύνων τὸ Θέατρον, νὰ μισθοδοτῆται ἀπὸ τὸ πτωχὸν ταμεῖον μας ἀδρῶς ὡς καθηγητῆς τῆς Ζωολογίας, τῆς Ζωολογίας! . . . φεῦ, τῆς δυστυχίας ἡμῶν! Τρώντι ἡ ἔδρα τῆς Ζωολογίας μᾶς ἤρμοζε, μᾶς ἦτον ἀναγκαῖα! ἔχουσι δίκαιον οὗτοι νὰ μᾶς ὀνομάζωσιν ὅ,τι μᾶς ὀνο-

μάζουσι, και είναι πολλά εύφρεϊς τρώντι, τούς ἀναλήτους, τούς ἀναισθητους ἡμᾶς, νὰ μᾶς διδάσκωσι καὶ τὴν ζωολογίαν καὶ τὴν κτηνολογίαν, ἕωσὺ μᾶς ἀποζώωσωσιν ὀλοτελῶς· ἀλλοίμονον εἰς τὴν αἰωνίαν ἀπρονοησίαν ἡμῶν! ἀλλοίμονον εἰς τὴν κατάστασιν ἡμῶν!

Βάφας τις ἄλλος, σκανδαλωδέστατος καὶ βάνανσος Καθηγητῆς μαθηματικῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον καὶ αὐτός: οὗτος μετέρχεται ἄλλο τι ἀνέκδοτον εἶδος ἀγυρτίας καὶ φορολογίας ἀνίλευς. Ἐν εἶδει ἀνηκούστου μονοπωλείου, συρράπτων καὶ ἐκδίδων ἀποκλειστικῶς αὐτός ἀσυναρτήτους τινὰς ἀριθμητικὰς καὶ ἄλλα στοιχειώδη βιβλία, τὰ ἀκριβοπολεῖ ὑποχρεωτικῶς εἰς χιλιάδας δυστυχῶν μαθητῶν, καὶ φορολογεῖ τούς ἀτυχεῖς Ἑλληνόπαιδας, καίτοι παῖδας ἔθνους ἐλευθέρου καὶ Συνταγματισμένου, πλέον ἀπανθρώπως παρ' ὅτι ἐφορολόγουν οἱ Πατρωνές του οἱ Φαναριῶται ἄλλοτε τούς Σκλάβους Μολδανοὺς! Ταῦτα εἶναι τὰ φῶτα, τὰ ὅποια μεταδίδει εἰς τούς νέους μας καὶ αὐτός, καὶ διὰ τὰ ὅποια διδάσκων, **II** μόνας ὥρας τὴν ἐβδομάδα λαμβάνει τριακοσίας δραχμὰς τὸν μῆνα ἀπὸ τὸ ταμεῖόν μας τὸ ἄθλιον καὶ τὸ ἐλσεινόν.

Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν εἰμεθα ζωγράφοι, δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν τὰς στυγεράς εἰκόνας ὄλων αὐτῶν· ἡ καρδιά ἡμῶν σπαράττεται, δὲν ἀντέχει εἰς τὴν ἀλγεινὴν θέαν, εἰς τὴν θλιθεράν ἀνάμνησιν αὐτῶν. Τοιοῦτοι εἶναι ἐν γένει οἱ ἀποβαλλόμενοι ἀπὸ τὰς ἱεράς ἐδρας τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἐκπαιδευτηρίων μας. Τοιαῦτα εἶναι τὰ φαναριωτικὰ πλάσματα, κατάλληλα εἰς τὴν συμμορίαν ταύτην τὴν ἐχθρὰν, τὴν ξενικὴν. Ταῦτα εἶναι τὰ λαμπρὰ φῶτα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων διαβήγγονται ἡ ἀντιπολίτευσις, καὶ διὰ τὰ ὅποια θὰ κλαύσει, θὰ θρηνησῇ ἡ Πατρίς!

Δημοσιογράφος τις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀγανακτῶν μὴν ἐγγίξωσι τούς σοφοὺς αὐτοὺς καθηγητὰς του, τὸ Πανεπιστήμιον του, λέγει: «Οἱ Περιηγηταὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐρχόμενοι προ» σκουνοῦσι τὴν Ἀκρόπολιν, τὸ Θησεῖον καὶ τὰς στύλας, καὶ » σπουδάζουσιν ἐκεῖ τούς ἀρχαίους Ἕλληνας, ἔπειτα θέλοντες » νὰ γνωρίζωσι τί πράττουσιν οἱ παῖδες των, πορεύονται πρὸς » τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ βλέποντες μαθητὰς ἀκρωμένους καὶ » Καθηγητὰς διδάσκοντας λέγουσι καθ' ἑαυτοὺς αἰδοῦ οἱ » Ἕλληνες εἶναι ἄξιοι τῶν θυσιῶν, ὅσας ὑπέστημεν δι' » αὐτούς». . . . ὦ! ἄς κρύψωμεν κάλλιον τὴν κατασχύνην ἡμῶν. ἄς μὴν ἴδωσιν ἀκόμη οἱ Περιηγηταὶ ξένοι τὸ Πανεπιστήμιον ἡμῶν! ὅταν οἱ ξένοι οὗτοι ἴδωσιν ἐπὶ τῆς ἐδρας τὸν Καθηγητὴν Νέγρην, διδάσκοντα ὡς ἐν ἐρήμῳ, οὐδενὸς ἀκρωμένου μαθητοῦ· ὅταν θεωρήσωσι τὸν Δομνάνδον διδάσκοντα τὴν ζωολογίαν ὡς εἰς ζῶα ἀκροώμενα ζωωδέστερον Καθηγητὴν· καὶ ὅταν τέλος πάντων ἀντὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μούσης, αὐτῆς τῆς θείας λαλιᾶς, ἀκούσωσι τὸ ἀγοραῖον καὶ χυδαῖον ὕφος τινῶν, συγγίζον ἀπαισίως τὸν ἀέρα τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ ναοῦ: οἱ Περιηγηταὶ ξένοι ἐκθαμβοὶ θέλουν ἐρωτήσαι τί γλῶσσα εἶναι αὐτὴ ἀπὸ καθηγητὰς λαλουμένη ἐπὶ τῆς κλασσικῆς ταύτης γῆς! θέλουσιν ἐρυθριάσει, καὶ δακρύοντες θέλουσι φύγει τούς σοφοὺς τούτους καθηγητὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως μετὰ φρίκης καὶ ἀπελπισίας.

Ἄλλ' ὦ Πατρίς! εἶναι καιρὸς νὰ ἐξυπνήσῃς· ὦ Ἕλληνες! εἶναι καιρὸς νὰ ἔλθῃτε εἰς αἴσθησιν πλέον· δὲν πρόκειται σήμερον περὶ τῆς Κυβερνήσεώς σας, οὐδὲ περὶ τῶν πράξεων αὐτῆς. τὴν Κυβέρνησίν σας Σεῖς συνεστήσατε, Ἕλληνες, δὲν τὴν συνέστησαν οἱ Φαναριῶται· ἂν ἡ Κυβέρνησις εἶναι καλὴ, ὁ Βασιλεὺς καὶ Σεῖς τὴν ὑποστηρίζετε· ἂν δὲ εἶναι κακὴ πάλιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ εἰς Σεῖς ἀπέκειται νὰ τὴν ἀντικα-

ταστήσετε τοῦτο δὲν εἶναι ἔργον τῶν Φαναριωτῶν, δὲν εἶναι ἔργον τῶν ξένων. Πρόκειται περὶ τῶν φώτων σας, περὶ τοῦ προγονικοῦ πλεονεκτήματός σας ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον καὶ πάλαι καὶ εἰς τὸ μέλλον εἶναι ἡ ἄφθαρτος, ἡ αἰδίου δόξα ἡμῶν· στήσατε ὅλην τὴν προσοχὴν σας εἰς τὴν ἀγνότητά τῆς παιδείας σας· αὕτη εἶναι ἠθικὴ τις φύσις, εἶναι ἡ μήτηρ τῆς ἠθικῆς σας ἀναγεννήσεως, καὶ ἐκείνης θέλετε εἶσθαι τὰ τέκνα, ἐκείνης θέλετε εἶσθαι ὁ καρπός. Ἐὰν ποτισθῆτε τὰ ἀγὰ τῆς σοφίας νάματα, ἔνδοξοι καὶ περιφανεῖς θέλετε ἀναλάμψει ἄλλην μίαν φορὰν ἐπὶ τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ δηλητήριον τοῦ Φαναριωτισμοῦ εἰσδύσῃ εἰς τὰς φλέβας σας, ἐὰν ἡ ξενικὴ διαφθορὰ πλημμυρῆσῃ τὴν ἀθάαν κοινωνίαν σας, ἡ Ἑλλάς, αὕτη ἡ πολυτένακτος Πατρίς σας, αὐτάνδρος θέλει κατασταθῆ· ἐξυπνήσατε λοιπὸν, καὶ μὴ μένετε ἀνάληγτοι, διότι βραδύτερον θέλει ἔλθῃ ὥρα, καθ' ἣν θὰ αἰσθανθῆτε τὸν ἐπικείμενον ἐκ τῆς διαφθορᾶς κίνδυνον, καὶ δὲν θέλετε δυνηθῆναι διασωθῆτε· ἀπεκδυθῆτε τὰ ἀνάξια πάθη, καταφρονήσατε τὰς ἐφημέρους ἰδιοτελείας, καὶ ἐμβλέψατε εἰς τὸ μέγα μέλλον ἡμῶν. Καθαρίσατε ἀποφασιστικῶς καὶ τοὺς ναοὺς αὐτοῦς τῶν Μουσῶν, καὶ τὰς δημοσίους θέσεις σας καὶ ὅλην τὴν ἰεράν γῆν ἀπὸ τὸ ξενικὸν μίασμα, καὶ ἀναδειχθῆτε εἰς λαὸς, μία πατρίς ἔνδοξος καὶ ἐλευθέρα! Τὸ πᾶν ἄς εἶναι διὰ παντός ἀγνόν, Ἐθνικόν, Ἑλληνικόν!

Ἡ ΣΥΝΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Καὶ

Ἡ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ ΤΗΣ ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΚΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ.

Τὸ ἔθνος τῶν Ἀγγλων διεκρίθη πάντοτε διὰ τὴν βαθεῖαν τοῦ σύνεσιν· ὅταν ἀπατάται, ὡς ὑποκείμενον καὶ αὐτὸ εἰς τοὺς νόμους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὑποπίπτει εἰς σφάλματα· ἀλλὰ βραδίον μὲ προσοχὴν ἐπιφέρει τὴν ἐπανόρθωσιν αὐτῶν καθ' ὅσον δύναται νὰ συμβιβάσῃ τὴν αὐστηράν του ἠθικὴν μὲ τὰ πολιτικὰ του συμφέροντα.

Ἀπὸ αἰσθημα ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας κινούμενοι κατεκρίναμεν μὲ πικρίαν τὴν ἀπρεπῆ καταφορὰν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ προλαβόν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἡ Ἀγγλία ἦτο δεινῶς ἠπατημένη, καὶ ἀπὸ αἰσθημα δικαιοσύνης ἐπίσης ὀρμώμενοι παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς ἤδη, δεικνύουσα σύνεσιν πολιτικὴν, ἅμα ἐξῆλθε τῆς ἀπάτης ἔσπευσε νὰ ἐπανορθώσῃ ἐπισήμως τὰ σφάλματά της, καθ' ὅσον ἡ διόρθωσις των ἐσυμβιβάζετο μὲ τὰ πολιτικὰ συμφέροντά της.

Ἡ Ἀγγλία ἐξ ἀρχῆς ἀπατηθεῖσα ἀπὸ τὸν Τρικούπην, καθὼ μι κροῦ πνεύματος ἀνθρώπων, ἔλαβε τὴν ἀτυχίαν νὰ λάβῃ ὡς πολιτικὴν μερίδα ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος τοὺς Φαναριώτας, ἀνθρώπους πονηροῦ καὶ κακεντρεχοῦς βίου, καὶ τοὺς ὁποίους ἅπασα ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀποστρέφεται. Ἄν ἡ Ἀγγλία ἐγνώριζεν ἐξ ἀρχῆς τοῦτο, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐξασκήσῃ μίαν δῆτινα ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἤθελε βεβαίως συνδεθῆ μὲ ἀνθρώπους, μετὰ τῶν ὁποίων ἔμελλε νὰ συμμερισθῆ τὸ κατ' αὐτῶν ἐθνικὸν μῖσος τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον

τοῦ σκοποῦ της· ἀλλὰ φαίνεται, καὶ τοῦτο κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν! Ἡ Ἀγγλία ἔχασε τρώντι πολὺ εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν εἰς ὄλον τὸ παρελθὸν παράλογον ἐπιμονὴν της τοῦ νὰ ἐπιβάλλῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν Ἑλλήνων τὴν μοχθηρὰν ταύτην συμμορίαν. Ἐσχάτως μάλιστα, ὅτε ἡ Ἀγγλία κατεφέρετο βιαιότερον κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τῶν Φαναριωτῶν, καὶ οὗτοι ἐπερίμενον κεχηνοῦ στόματι καὶ μετὰ βεβαιότητος τὰς ἐπὶ τούτου ἐπεμβάσεις της, ἡ Ἀγγλία ἤκουσε βεβαίως ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον φωνὴν ἐγειρομένην κατ' αὐτῆς, φωνὴν ἀπελπισίας, ὀργῆς καὶ μίσους.

Ἀλλ' ἡ Ἀγγλία ταύτην μάλιστα τὴν φορὰν ὑπῆρξεν ἡπατημένη κατ' ἐξοχὴν ἀπὸ τὴν κακοήθη καὶ ἀχάριστον συμμορίαν τῶν Φαναριωτῶν, ὑποδοθηομένην εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου της πρέσβεως.

Καταπεσοῦσα ὑπὸ τὴν ὄργην τοῦ ἔθνους ἡ συμμορία αὕτη, καὶ μὴ ἔχουσα μηδεμίαν ἐλπίδα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων, ἐπεβουλεύθη νὰ ἀπατήσῃ τὴν Ἀγγλίαν, νὰ τὴν ἐρεθίσῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπέμβασίν της· διὰ μιᾶς ὅθεν ὀρμαθίᾳ ἐφημερίδων, τὰς ὁποίας ἐπ' αὐτῶ τῶ σκοπῶ συνέστησε, καὶ διὰ τῶν ἰδιαιτέρων της ἐπίσης ἀνταποκρίσεων, ἔκαμε μέχρι τινὸς τὴν Ἀγγλίαν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ ἀγριώτερος καὶ θηριωδέστερος λαὸς τοῦ κόσμου· ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι θέατρον τῶν σφαγῶν, τῶν πυρπολήσεων καὶ τῶν λεηλασιῶν· ὅτι τὸ ἐνεστὸς ὑπουργεῖον εἶναι καὶ ἀναρχικόν, καὶ ἀνίκανον καὶ ἀγροίκον, ὡς συγκείμενον ἀπὸ ἀνθρώπους καταληθόντας νεωστὶ ἀπὸ τὰ ληστρικὰ σπήλαια, καὶ ὅτι καθὸ κακαστρεπτικὸν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πίπτει ὑπὸ τὴν ὄργην τοῦ λαοῦ· ὅτι ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου κατασρέφεται, διότι ἡ Ἑλλὰς προπαρκασκευάζεται εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας,

καὶ καθ' ἡμέραν διάφοροι γίνονται κατ' αὐτῆς ἐκστρατεῖαι, καὶ ὅτι τέλος μόνη ἡ ἐπάνοδος τῶν Φαναριωτῶν ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἠδύνατο νὰ σώσῃ καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἀγγλία βεβαίως ἔφριξεν εἰς τοιαύτας αἰσχροὺς εἰκόνας καθημέραν ἐπαναλαμβανομένας, καὶ ὀργισθεῖσα διὰ τοιαύτην ἀξιοδάκρυτον καὶ ἐπικίνδυνον κατάστασιν ἐνὸς τόπου, κατεφέρθη μέχρι τινὸς καιροῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἐσχάτως, ὅτε καὶ ὁ Βουλευτὴς Λόρδος Βωμόντ, γινόμενος ἡχῶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φαναριωτικῆς ἀντιπολιτεύσεως ἠθέλησεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ν' ἀναμασῆσῃ ὅσα αἱ Φαναριωτικαὶ ἐφημ. ἐρίδες τῆς Ἑλλάδος ζωγραφίζουσι, καὶ νὰ προκαλέσῃ τῆς Ἀγγλίας τὴν ἐπέμβασιν διὰ νὰ διασώσῃ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, ὁ ὑπουργὸς Λόρδος Ἄβερδίνος εἶπεν εἰς τὸν ἐξηπατημένον αὐτὸν Βουλευτὴν, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν Ἑλλάδα, καὶ μ' ἄλλους λόγους, δὲν ἤξεύρει τί λέγει· ὅτι πάντα, ὅσα λέγονται κατὰ τῆς Ἑλλάδος εἶναι καθαρὰ ἀπάτη· ὅτι ἡ ἡσυχία καὶ ἡ τάξις βασιλεύουσιν ἐπ' αὐτῆς ἀδιάσειστοι· ὅτι καμμία ἰδέα ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀναφαίνεται κατὰ τῆς Τουρκίας, οὐδὲ κανὲν κίνημα στρατιωτικὸν δὲν γίνεται κατ' αὐτῆς· ὅτι συνέβη μὲν ἰδιωτικῆς ληστείας κατὰ τὰ μεθόρια, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη Κυβέρνησις, μακρὰν τοῦ νὰ ᾖ ὑπεύθυνος διὰ μιᾶν ληστείαν, ὅχι μόνον δὲν ἐνησμενίσθη αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατεδίωξε μὲ τὸν αὐστηρότερον τρόπον· ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ διαταράξῃ τὴν κοινὴν εἰρήνην ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος, ἡ Κυβέρνησις τῆς ὁποίας βαδίζει μὲ τοσαύτην σύνεσιν καὶ προσοχὴν ὡς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο· ὅτι τέλος πάντων τὸ ἐνεστὸς ὑπουργεῖον εἶναι τὸ καταλληλότερον εἰς τὸν τόπον, ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς του καὶ ὁ λαὸς τὸ θέλει, καὶ ὅτι δὲν δύναται. αἱ ἄλλαι Δυνάμεις νὰ

ἐπιβάλλωσιν ὑπουργεῖα τῆς ἀρσκειάς των εἰς τὸ ἔθνος αὐτὸ, οὔτε κάμνει τιμὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μεγάλους Κυρίους τοὺς ἀντιπολιτευομένους Λόρδους, οὔτε ἔργον των εἶναι, νὰ δι-
κώζωσι ληστείαν τινὰ, συμβαίνουσαν, ὡς εἰς ὅλα τὰ Κράτη, εἰς ἓνα τόπον, καὶ νὰ προκαλῶσιν ἐπεμβάσεις διὰ ταιαύτας γελοιώδεις καὶ μηδαμινὰς αἰτίας.

Ἡ τιοαύτη ἀπάντησις τοῦ Λόρδου Ἀδερδίνου ἦτον ἓνας κεραυνός. Ὁ Βουλευτὴς Βωμόντ ἀνεκάλεσε τὴν αἰτησίαν του, ἡ δὲ Φαναριωτικὴ ἀντιπολίτευσις τῶν Ἀθηνῶν ἔμεινεν ὡς ἀπολήξ καὶ ἀπληπισμένη, ἰδοῦσα, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατενόησε τὴν αἰσχροὺν ἀπάτην της, καὶ ἐγνώρισε νὰ ἐκτι-
μήσῃ τὴν ἠθικὴν της, τὴν ἀξίαν της καὶ τὴν βαρύτητά της. Μ' ἄλλους λόγους ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἶπεν εἰς τὴν συμ-
μορίαν αὐτήν· « Σὲ ἐγνώρισα· σῶθητι ἐὰν δύνασαι ἐσωτερικῶς, καὶ μὴν περιμένῃς ἐπεμβάσεις ἐξωτερικὰς πρὸς βοή-
θειάν σου· οὔτε παράφρων γίνεται ἡ Ἀγγλία ὡς ἐσέ ». Ὁ Λόρ-
δος Ἀδερδῆνος δὲν ἀντέκρουσεν ἐνταυτῷ ὡς ἔπρεπε καὶ τὰς ἀναξίας ἐκφράσεις τοῦ Βουλευτοῦ Βωμόντ καθόσον ἀπέβλεπε τὸ πρόσωπον τοῦ Πρωθυπουργοῦ· ἀλλ' ἀναγνωρίζων τὴν αἰσίαν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, ἐδὲν ἀνεγνώρισε τάχα εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ κυβερνῶντος Πρωθυπουργοῦ; ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἡ Ἀγγλία, ἐξελθοῦσα τῆς ἀπάτης της ἐπανώρθωσεν ἐν μέρει τὰ λάθη της ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλλ' ἐδῶ ἔπεται ἡ ἐκ τῆς ἀπελπισίας ταύτης παραφρο-
σύνη τῆς Φαναριωτικῆς ἀντιπολιτεύσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἡ συμμορία αὕτη ὁμοιάζει ἤδη λυσσῶντα κύναι, καὶ ἡ κοινωνία πρέπει ἐπίσης νὰ λάβῃ ἀνάλογα μέτρα δι' αὐτήν. Ἐκ τοῦ ἐπομένου ἄρθρου παρατηρεῖ τις τὰ ἀπληπισμένα καὶ
μανιώδη αὐτῆς βήματα.

ΔΙ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΦΟΡΑΙ ΣΗΣ

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ.

« Μεγαλειότατε! αἱ κακώσεις, τὰ βασανιστήρια καὶ αἱ ληστρικαὶ βιαιοπραγίαι, τὰς ὁποίας ἐξασκεῖ θηριωδῶς τὸ Ἰπουργεῖον εἰς τοὺς λαοὺς τῶν ἐπαρχιῶν, δὲν εὐρίσκουσι παράδειγμα εἰς τὰ χρονικὰ τῶν πλέον βαρβάρων ἐθνῶν· ἀνέφερε δεινοπαθῶς εἰς τὸν Βασιλέα ὁ κακεντρεχέστερος ση-
μαιοφόρος τῆς φαναριωτικῆς σημορίας Τάτζης Μαγγίνας, ὁ Γερουσιαστὴς, μεθ' ἑνὸς ἐτέρου συνακολούθου του, οὔτι-
νος τὸ ὄνομα ὡς ἀσημαντότερον τοῦ πρώτου μᾶς διαφεύγει ταύτην τὴν στιγμὴν· ἀνέφερον δὲ ταῦτα εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν περιοδίαν Του, καὶ ἰδίως ὁμμασιν εἶδεν ἀσμένως τὴν ἀληθῆ τῶν ἐπαρχιῶν κατά-
στασιν.

Ὁ Σεμνὸς Ἄναξ, ἐχθρὸς πάντοτε τῶν σκοτεινῶν ραδιουργιῶν « Διατὶ δὲν τὰ λέγετε παρῆρησία, εἶπεν ἀξιοπρεπῶς, εἰς τοὺς ὑπουργοὺς, ἐὰν ἦναι ἀληθῆ », καὶ Βασιλικῶς τοὺς ἀπέ-
πεμψεν. Ἡ ἀποτυχία τῆς σκοτεινῆς ἀποπειρας ταύτης, καθ' ἣν διὰ τῶν τραγικῶν ἐκφράσεων των ἠλπίζον νὰ κλονίσωσι τοῦ Βασιλέως τὴν πεποίθησιν κατὰ τοῦ ὑπουργείου Του, ἀφοῦ ἀπληπίσθησαν ἀπὸ τὸν Λόρδον Ἀδερδῆνον, ὠθησε τοὺς ἀτυχεῖς τούτους Μεσσηνίους Πρέσβεις μετὰ τὴν σποδὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς ἄλλο κίνημα ἀπληπισμένον, Ἀριστομέ-
νειον· καὶ ἰδοὺ ὁ περίβολος τῆς Γερουσίας ἔμελλε νὰ γενῆ ἀπὸ Γερουσιαστὰς ἀνθρώπους, ἀπ' αὐτὸ τὸ συντηρητικὸν στοιχεῖον τῆς συνταγματικῆς πολιτείας μας, θέατρον ἀ-
ναρχικῶν ἀκροβολισμῶν καὶ παραφορῶν κατὰ τῆς Κυβερ-
νήσεως.

Τὴν παρελθοῦσαν λοιπὸν Τρίτην ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα ὁ εὐγλωττος Λόρδος τῆς Ἀκαρνανίας Τάτζη-Μαγγίνας, ὅπου δούς τὸ σύνθημα τῆς μάχης ἐξεφώνησεν ἕνα κεραυνώδη Φιλippiκὸν, καὶ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀκροατηρίου τὴν Πνύκα τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἀπέδειξε, πρὸς ἰκανοποίησίν μας, εἰς τοὺς πάτρονάς του τοὺς Φαναριώτας, ὅτι ἔχομεν καὶ οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς εὐγλώττους καὶ σοφοὺς ἄνδρας πολιτικούς· ἀφοῦ δὲ μὲ μακρὺ τι σχῆμα παρασιωπήσεως, Δημοσθένειον τῶντι, ἀπαρίθμησεν ὅλας τὰς ληστρικὰς βιαιοπραγίας, ὅσας ὄνειροπολῶν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἄνθρωπος ἐφραντάζετο καὶ ἀπὸ μετριοπάθειαν ἤθελε νὰ σιωπήσῃ, κατάντησε τὸ ἐπὶ τέλους νὰ λύσῃ τὸ δράμα μὲ ἀνεψιὸν του τινὰ Σοφὸν Μαγγινόπουλον, αὐτὸ τὸ ἀξιοθρήνητον θῦμα (!!!) τῆς κυβερνητικῆς αὐθαιρέσιαι, καθειργμένον δῆθεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν διὰ χρέος τοῦ χιλίων δραχμῶν πρὸς τὸ Δημόσιον.

Ὁλη ἡ ἀδολεσχία αὕτη ἀπευθύνετο κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ, μολονότι ἐπρόκειτο περὶ ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις διὰ τοῦτο καὶ ἀπῆντησε τὰ δέοντα.

Τίς δ' ἐστὶν οὗτος ὁ Μαγγινόπουλος, τὸν ὅποιον ὁ συντηρητικὸς Γερούσιαστὴς μετεχειρίσθη ὡς πρόσχημα τῆς ἀναρχικῆς μάχης του; τὸ Κοινὸν ἐνθυμεῖται τὴν διαβόητον ἐκείνην ἐποχὴν τῶν βελανιδίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τὸν σφετερισμὸν διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τῶν ἐνοικίασιν αὐτῶν, ἐνοικίασιν, τῆς ὁποίας δὲν θεωρεῖται ἀθῶος ὁ καὶ Σύμβουλος καὶ Γερούσιαστὴς τῆς Ἑλλάδος Τάτζη-Μαγγίνας· ἐξ αὐτῶν τῶν βελανιδίων λοιπὸν ὁ Σοφὸς ἀνεψιὸς μένει χρεώστης 94,000 δραχμῶν, αὐτῶν ἐπὶ τέλους ἐκκαθαρισθεῖσων· ὄφειλε δὲ προχειρότερον καὶ 1,000

ἄλλας δραχμὰς ἀπὸ δόσοληψίαν του μὲ τὸ Δημόσιον ἄλλην, καὶ διὰ τὴν ἀπότισιν αὐτῶν, δυστροπῶν νὰ πληρώσῃ, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι εἶχε νὰ λάμβάνῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ δημόσιον, ἐτέθη κατὰ νόμον εἰς προσωπικὴν κράτησιν. Πρὶν δὲ γενῆ λόγος περὶ τούτου εἰς τὴν Γερούσιαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Οἰκονομίας ἐπεικῶς εἶχε διατάξει τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ παροῦσα ἐποχὴ δὲν εἶναι στεῖρα λαμπρῶν ῥητόρων, καὶ ἰδοὺ ἕτερος Καπαδόκης, ὁ Λόρδος Αἰνιάν, ὡς ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, διαδέχεται ἐπὶ τοῦ βήματος τὸν προαγορεύσαντα ἐντιμον συναδελφόν του· καὶ ἀφοῦ ὁ πρῶτος ἐπαρουσίασε θεατρικῶς τὰς σκηνὰς τῆς Δύσεως, οὗτος φέρων κοσμοράμα ἄλλο ἐπαρουσίασε τὰς τραγικὰς σκηνὰς τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁ πρόξενος, λέγει, τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μαντζουράνης κρατεῖ εἰς τὴν φυλακὴν ἐκεῖ Γολιανίτην τινὰ Ἀγραφιῶτην, καὶ παραβιάζει τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ παρανομεῖ· καὶ ἰδοὺ ἕτερον κατὰ τοῦ ὑπουργείου ἐπιχείρημα μάχης, καὶ ἰδοὺ ἄλλαι καταστροφαι, κακώσεις καὶ τραγικαὶ σκηναι··· καὶ ταῦτα κανοναρχήσας καὶ αὐτὸς ἀντιπαρῆλθεν· καὶ ἰδοὺ τρίτος τις ἄγγελος τῆς ἀποκαλύψεως ὁ Λόρδος Κλονάρης, ἀνέβη ἐπὶ τῆς σκηνῆς διὰ νὰ ψάλλῃ ἐπὶ τὸ εὐφωνότερον ὅσα ἐκανονάρχησεν ὁ πρῶτος, καὶ ἡ σύμπτωσις αὕτη ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην μας τὸν εὐφυῆ στίχον τοῦ Σούτζου, περὶ τῆς πάλαι ποτὲ μακατίτιδος Γερούσιαι καὶ τοῦ Αἰνιάνου, ὅτε πάλιν καὶ τότε ὁ Αἰνιάν ἦτο Γερούσιαστὴς:

Νὰ κανοναρχῆ ὁ Σταῦρος ὁ κύρ Αἰνιάν νὰ ψάλλῃ,

Καὶ ἀμὴν ὄλοι νὰ λέγουν μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι.

Ὁμοίαν σκηνὴν ἐπαρουσίαζε καὶ ἡ παροῦσα Γερούσια τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ πάλιν ὁ κύρ Αἰνιάν εἰς τὸ μέσον ἐγώ, ἐγώ, ἐξεφώνησε μὲ ἱπποτικὴν ἀλαζονείαν, ὁ στωμύλος Κι-

κέρων τῆς Φαναριωτικῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὁ Κ. Κλονάρης, ἐγὼ τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ τέχνη μου, ἡ ἐπιστήμη μου, νὰ σᾶς λαλήσω περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς συσπρεφομένου περὶ τὰ νομικά· νὰ φυλακίσῃ ὁ πρόξενος ἐλεύθερον Ἕλληνα. . . Ἄ! γνωρίζω, γνωρίζω! Ἡ ὑπόθεσις εἶναι κληρονομικῆ, ἡ Ποινικὴ Δικονομία παραβιάζεται, τὸ Συνταγματικὸν Δίκαιον καταπατεῖται, τὰ Ἰουσουτίτια καταστρέφονται, τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ ἰσορροπία τοῦ κόσμου εὐρίσκονται εἰς προφανῆ κίνδυνον· καὶ ἰδοὺ πάλιν ἡ Θέμις προπορεύεται κεκαλυμμένη τὸ πρόσωπον μετὰ μέλαν ὕψασμα πένθους, ἡ δὲ Ἑλλάς ἀπόλλυται καὶ τὸ ἐνεστώδες ὑπουργεῖον ὀλέθριον. Ναι, ναι, συνεκραυγάζον, συναδελφοὶ Λόρδοι τινὲς μετὰ Τορικῆς εὐγενείας ὕφος· ὁ πρόξενος φυλακίζει τὸν πολίτην, τὸ ὑπουργεῖον παρανομεῖ, τὸ ὑπουργεῖον ξεσχίζει τὸ Σύνταγμα· ἱκανοποιήσεις λοιπόν· νὰ παύσῃ ὁ Διοικητὴς ὁ φυλακίσας τὸν Σοφὸν ὀφειλέτην τοῦ Δημοσίου Μαγγίναν, νὰ παύσῃ ὁ πρόξενος, καὶ τὸ κάτω, κάτω. . . δὲν ἐκφωνοῦμεν τὴν κυρίαν ἐπιθυμίαν τῶν Λόρδων μας, ἀφοῦ οὐδὲ οἱ ἴδιοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὴν ἐκφωνήσωσι, μολονότι ἀρκετὰ ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἀταξίας καὶ τῆς ἀναρχίας οἱ συντηρητικὸι Γερουσιασταὶ οὗτοι!

Οἱ σεμνοπρεπεῖς Γερουσιασταὶ Λιδωρίκης, Πονηρόπουλος, καὶ Χρηστακόπουλος, οἵτινες πολλάκις διεκρίθησαν διὰ τὰ ἀκραιφνῆ αἰσθήματα τοῦ πατριωτισμοῦ των, ἀπέκρουσαν μετὰ πολλὴν λογικότητα καὶ εὐστοχίαν τὰς προμελετημένας ταύτας παραφοράς· ὁ δὲ Πρωθυπουργὸς μετὰ τὴν συνήθη ἀταραξίαν του ῥίψας ὄμμα οἴκτου ἐπ' αὐτῶν εἶπεν, ὅτι εἰς ἐπομένῃν συνεδρίασιν θέλει καθυποβάλλει τὰ ἀφορῶντα τὴν ὑπόθεσιν ἔγγραφα, διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν ἀπλῶς περὶ τοῦ ἀντικειμένου

τούτου πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος πατριωτικῶν αἰσθημάτων των.

Ἄλλ' ἡμεῖς, καίτοι ἀγνωστοὶ ὅποια ἔγγραφα ἢ πληροφορίας θὰ καθυποβάλλει ὁ Πρωθυπουργός, ἐπειδὴ γνωρίζομεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν φύσιν αὐτῆς περιστατικώτερον παρ' ὅ,τι δύναται νὰ τὴν γνωρίζῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον, διὰ τοῦτο δίδομεν περιληπτικῶς εἰς τὸ κοινὸν τὴν ἀκριβεστάτην περὶ αὐτῆς ἰδέαν, διὰ νὰ θρηνήσῃ τὸ κοινὸν αὐτὸ τὴν τύχην του μετὰ τὴν ἠθικὴν κατάστασιν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν τοιούτων Γερουσιαστῶν του.

Ἰπῆρχον εἰς Κωνσταντινούπολιν τέσσαρες ἀδελφοὶ Γολιανῆται Ἀγραφιῶται Ἕλληνες, χρεωστοῦμεν ἂν καὶ μετὰ λύπην μας, νὰ εἴπωμεν ψευδοἕλληνες, διότι ἔγεναν Ἕλληνες, χωρὶς νὰ ἴδωσί ποτε τὴν Ἑλλάδα. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἀθανάσιος Γολιανίτης, ἀποθανὼν, εἶχε σεμνήν τινα νέαν Ἀνίσταν ὀνομαζομένην, παρακόρην τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα, ἂν καὶ ἦτον ἠλικιωμένος, νὰ τὴν καταστήσῃ σύζυγόν του· ἀλλὰ καταχρασθεῖς τῶν κοινωνικῶν ἠθῶν καὶ τῶν νόμων, πρὶν τὴν νυμφευθῆ, ἐγέννησε μετὰ αὐτὴν ἓν τέκνον, ὃπερ ὠνόμασε Ζαχαρίαν. Ἐν τούτῳ ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, καὶ θέλων νὰ διαθέσῃ τὰ ἀγαθὰ του, προσεκάλεσε τὸν Κ. Γ. Δεβέντην, πρόξενον ὄντα τότε εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ συνέταξε τακτικὴν καὶ ἐπίσημον διαθήκην, δι' ἧς ἀφοῦ διεθεσε κατὰ νόμον ὅσα ὠφελεῖ ν' ἀφήσῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του, καὶ εἰς ψυχικά του, καὶ διεθεσε καὶ εἴκοσι χιλιάδας γρόσια εἰς τὴν μεμνηστευμένην του Ἀνίσταν, διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναντίρρητον δικαίωμα νὰ τὸ ῥίψῃ καὶ εἰς τὸν δρόμον, δεῖξας τὸ βρέφος του εἶπεν « αὐτὸ ἀφίνω τέλειον κληρονόμον μου· μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ἀπεβίωσεν ἡ διαθήκη ἔλαβε τὸ κῆρὸς τῆς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρόσεως τινός,

τόσφ βεβαιότερον, καθύσον οί τρεις ἐπιζήσαντες ἀδελφοί, καὶ δύο ἕτεροι Γρυμανέλης καὶ Γκίλης, ἐγένοντο ἐπισήμως κηδεμόνες καὶ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης· ἡ διαθήκη ἔφερεν ὅλους τοὺς τύπους τῆς νομιμότητος· ἀλλὰ καὶ ἰδέα τις ἐνστάσεως ἂν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχη, ἀναγνωρισθείσης ἅπαξ, ἡ φύσις τοῦ κληρονομικοῦ δικαιοῦματος ἤλλαξε μορφήν.

Μετὰ τινα καιρὸν ἀπεβίωσε καὶ τὸ τέκνον. Ἔτις ὁ κληρονόμος αὐτοῦ; ἡ μήτηρ Ἀνίτσα· οἱ κηδεμόνες καὶ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης, μακρὰν τοῦ νὰ δεῖξωσιν ἰδέαν τινὰ διαφειλονεικήσεως τῆς διαθήκης, ἀναγνωρίζουσι τὴν Ἀνίτσαν νόμιμον κληρονόμον τοῦ ἀποβιώσαντος τέκνου· καὶ ἰδοὺ ἐκ δευτέρου ἡ φύσις τῆς ὑποθέσεως λαμβάνει ἄλλον νέον χαρακτήρα· οἱ ὀφιοὶ ἀδελφοὶ Γολιανῖται καὶ οἱ ἔτι ὀλιώτεροι καὶ ἀτιμώτεροι συγκαταχρασταὶ τῆς ἱεράς ταύτης κηδεμονίας Γκίλης καὶ Γρυμανέλης, μερισθέντες ἀναμεταξύ των τὴν κληρονομίαν ταύτην ὡς λείαν, συνώμοσαν αἰσχροῦς ἐναντίον τῆς δυστυχοῦς κληρονόμου, καὶ ἐβουλεύθησαν κατ' αὐτῆς τὸ αἰσχρότερον ἀνοσιούργημα. Ἡ κληρονομία αὐτῆς ἀνέβαινεν πέκεινα τῶν διακοσίων χιλιάδων γροσίων, ἐκτὸς τῶν ἐν Ἀγράφοις ἄλλων κτημάτων τοῦ ἀποθανόντος Γουλιανίτου, τὰ ὁποία εἶχε διαθέσει ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ τέκνου του· οἱ ἀπαταιῶνες οὗτοι, ἀφ' ἐνὸς προσποιούμενοι πατρικὴν στοργὴν πρὸς τὴν Ἀνίτσαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ μεταχειριζόμενοι καὶ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὴν βίαν πρὸς γυναῖκα φέρουσαν ἔτι τὴν δειλίαν καὶ τὸ σέβας τῆς παρακόρης, τὴν ἐπειθανάγκασαν νὰ δεχθῆ κατ' ἀποκοπὴν ἐν ποσὸν χρηματικῶν ὠρισμένον ἀπέναντι ὅλης ταύτης τῆς περιουσίας, ἐπὶ λόγφ. ὅτι αὕτη συνίστατο εἰς διάφορα εἶδη καὶ διαφόρους ὀσοληψίας, καὶ ἡ Ἀνίτσα, ὡς γυνὴ ἀδύνατος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐκκαθαρίσῃ καὶ τὴν διεξάξῃ.

Ἐπεισθη ὀπωσδήποτε ἡ γυνὴ, καὶ ποσὸν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προδιώρισαν ἐνενηκόντα χιλιάδας γροσίων· προστιθεμένων δὲ καὶ τῶν εἰκοσιν, ἃς εἶχεν ἰδίως διαθέσει ὑπὲρ αὐτῆς ὁ ἀποθανὼν, ἐγένοντο ὅλαι ἑκατὸν δέκα.

Παρουσιάζονται ὅθεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον, καὶ κάμνουσιν ἐπ' αὐτῇ τῇ βάσει ἐν ἐξοφλητικόν, ὅτι τὴν ἔδωκαν 110 χιλιάδες γρόσια καὶ ἐξῶφλησαν· καὶ ἰδοὺ καὶ ἐκ τρίτου ἡ ὑπόθεσις ἤλλαξε μορφήν ἄλλην· ἀλλ' ἔδωκαν καὶ τρόντι εἰς τὴν δυστυχῆ αὐτὴν αὐτὰς τὰς 110 χιλιάδας; πρὶν τῆς ἐξοφλήσεως καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ἔδωκαν ἐκδιαλειμμάτων 34 χιλιάδας γρόσια μόνας· οὐδὲ λεπτόν περισσότερον· ἀπαιτεῖ ἡ Ἀνίτσα τὰ περιπλέον· ἀλλ' οἱ ἀπαταιῶνες αὐτοὶ, καὶ οἱ σιγματισμένοι ἐπίσης διὰ τὴν αἰσχρὰν ἀπάτην των ταύτην Γκίλης καὶ Γρυμανέλης, παρουσιάζουσι μὲ τὴν πλέον κατὰ πτυστον ἀσυνειδησίαν τὸ ἐξοφλητικόν, καὶ λέγουσιν ὅτι τὴν ἐξῶφλησαν.

Ἡ ληστευθεῖσα γυνὴ, καίτοι ὑπήκοος Σαμία, καταφεύγει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν· ἡ Πρεσβεία ἀξιοπρεπῶς ἐπιλαμβάνεται τῆς ὑποθέσεως· διὰ τῶν πλέον ἀναντιρρήτων ἀποδείξεων καὶ ὄλων τῶν ἐνδίκων μέσων ἀποδεικνύεται ἡ ἀπάτη, ὑποστηρίζεται ὁ τίτλος τῆς ἀγωγῆς καὶ συσταίνεται κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν δικαστήριον νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν· οἱ Γολιανῖται ὄχι μόνον δυστροποῦσι καὶ ἀπειθοῦσι μάλιστα παντοιοτρόπως νὰ καθυποβληθῶσιν εἰς δίκην, ὄχι μόνον, καίτοι ὑπήκοοι Ἕλληνες αὐτοὶ προτείνουσιν ἐπίμονον ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος, καὶ ζητοῦσι νὰ δικασθῶσιν εἰς τὸ ὀθωμανικὸν δικαστήριον, ἀλλ' ἀποφασίζουσι νὰ γενῶσι καὶ ῥαγιαδες διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι διὰ χρηματικῶν θυσιῶν ἤθελον ἐπιτύχει ν' ἀποφύγωσι πεισματωδῶς τὴν πληρωμὴν τῆς Ἀνίτσας.

Οὔτοι οἱ ἴδιοι ἀναφανδὸν πλέον δὲν ἠρνήθησαν, ὅτι τὴν ἔδωκαν μόνον 34 χιλιάδ. γρόσια, ἀλλὰ εἶπον, ὅτι ἐν πείσματι δὲν θέλουσι νὰ τῇ δώσωσι πλείοτερα, καὶ πλαγίως ἐτόλμησαν νὰ δωροδοκῶσι καὶ τὸν Ἐπιτετραμμένον Κύριον Ἀργυρόπουλον καὶ ἄλλους τινὰς διὰ νὰ βοηθηθῶσιν εἰς τὸν ἀνοσιουργὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀλλὰ χάριν τῆς δικαιοσύνης χρεωστοῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ Κ. Ἀργυρόπουλος ἔδειξε χαρακτηριστῆρα ἐμβριθῆ καὶ ἀνώτερον τῶν τοιούτων μικροπρεπειῶν, καὶ γνωρίζων μάλιστα τὴν ἀληθῆ φύσιν τῆς ὑποθέσεως, διέταξε τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὰ προξενεῖον ἐνήργησε πάντοτε συμφώνως μὲ τὰς διαταγὰς τῆς Πρεσβείας.

Ἡ Ἀννίτζα, ἔχουσα ἀναντιρρήτον τίτλον ἀγωγῆς ἐζήτησε κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τῆς ἀσφαλιστικῆς μέτρα. Ἐπειδὴ δὲ οὔτοι, θρασέως ἀπειθοῦντες, οὔτε διὰ χρημάτων, οὔτε δι' ἐγγυήσεως ἔδωκαν τὴν ἀνήκουσαν ἐξασφάλισιν, κατὰ νόμον ἐβλήθησαν εἰς προσωπικὴν κράτησιν· μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας οἱ δύο ἀπατήσαντες τὴν Πρεσβείαν ἀπελύθησαν προσωρινῶς καὶ ἐδραπέτευσαν, ὁ δὲ τρίτος διέμεινεν εἰς κράτησιν μὴ δυνηθεὶς νὰ δραπετεύσῃ, ὡς παντοιοτρόπως ἐπροσπάθησε. Καὶ ἰδοὺ ὅλη κατ' ἀκρίθειαν ἡ ὑπόθεσις.

Ἐγνωρίζετο καλῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅτι οἱ κακοῦργοι οὔτοι εἶχον δι' ἀλληλογραφίας τὴν ἀνταπόκρισιν τῶν Κυρίων Κλονάρη καὶ Δινιᾶνος, καὶ ἐλάμβανον τὰς νομικὰς ὀδηγίας των περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως. Μᾶς κάμνει φρικὴν νὰ ιδεασθῶμεν, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ πεισθῶμεν, ὅτι νὰ ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς ἐν γνώσει τοιαύτας αἰσχυρὰς ὀδηγίας. Ἀλλὰ, δὲν ἐντράπησαν τοῦλάχιστον, ἄνθρωποι Γερουσιασταί, ἄνθρωποι θεωρούμενοι ὡς διαπρέποντες εἰς τὴν κοινωνίαν, νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ βήματος τῆς Γερουσίας διὰ νὰ προστατεύσωσιν ἐπισήμως τοιοῦτον αἰσχυρὸν κακούργημα,

τοιούτους ἀξίους διὰ τὰ δεσμὰ κακούργους; δὲν ἠσχύνθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τοιοῦτον βδελυκτὸν ἐπιχειρημα ἀντιπολιτεύσεως ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἔθνους; μολονότι ποῖα ἄραγε τοὺς ἔμειναν ἄλλα; δὲν ἐσεβάσθησαν τὸ σεβαστὸν σῶμα τῆς Γερουσίας, τὸ ὁποῖον οὕτω κατήσχυναν ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ὅστις γνωρίζει ἐντελῶς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἀνώτερω ἐξιστορήθη; Τί θέλει εἶπη τὸ κοινὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον τὴν γνωρίζει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πανδήμως, ὅταν ἀκούσῃ καὶ ἰδῆ ὅτι ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα τῆς Γερουσίας μὲ τοιοῦτον πανηγυρικὸν τρόπον μία τοιαύτη αἰσχυροτάτη κακοურγία; τί θέλει εἶπη αὐτὸς ὁ ἔξω κόσμος περὶ αὐτῆς τῆς Γερουσίας; ποίαν ἰδέαν θέλει λάβει περὶ αὐτῆς; δὲν θέλει κλαύσει τὴν ἀνθρωπότητα; δὲν θέλει θρηνήσει τὴν Ἑλλάδα; Τί Γερουσιασταί εἶναι αὐτοὶ, θέλει εἶπει, οἵτινες προστατεύουσι τοιοῦτοτρόπως γνωστὰ κακούργηματα; κοιμᾶσθε; βλέπετε ἐμπρὸς σας μόνον; νομίζετε ὅτ' εἶσθε ἐντὸς τοῦ δωματίου τῶν διασκέψεων; ἐλησημονήσατε, ὅτι ὑπάρχει κόσμος ἔξωθεν, ὅστις σᾶς ἀκούει καὶ σᾶς θεωρεῖ; !!! ἀλλοίμονον, μυριάκις ἀλλοίμονον!

Γνωρίζω ἐγὼ, γνωρίζω ἐγὼ, ἀνέβη νὰ ἐκφωνήσῃ πομπῶδ' ὁ κορυφαῖος τῶν νομομαθῶν μας Κ. Κλονάρης. . . : Τί γνωρίζεις, Κ. Κλονάρη; τί γνωρίζεις, Κ. Δινιάν; τί γνωρίζεις, Κ. Μαγκίνα; Γερουσιασταί, ἢ μισθωτοὶ δικηγόροι εἶσθε; Γερουσιασταί, ἢ προσταῖται τῶν κακούργιων καὶ τῶν συγγενικῶν καταχρήσεων τοῦ δημοσίου εἶσθε; Δὲν σέβεσθε καὶ ὀλίγον ἑαυτοὺς; δὲν σέβεσθε τὸ κοινόν;

Ἠδύνασθε, ἂν δὲν ἐγνωρίζετε καλῶς τὰς ὑποθέσεις αὐτὰς, νὰ ζητήσετε ἀπλῶς πληροφορίας ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν, καὶ ἀξιοπρεπῶς νὰ συστήσετε τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης. Πρὸς τί δὲ νὰ χρησιμεύσωσιν ἐμελλὸν τὰ περιπλέον; ἠθέλατε

τάχα ν' αποδείξετε δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ὅτι παραβιάζεται τῶντι καὶ καταπατεῖτε τὸ Σύνταγμα; ἀλλ' ἡ κατασχύνη τοιοῦτοτρόπως στρέφεται πάντοτε ἐναντίον σας, καὶ τοιαῦτα ἐπιχειρήματα ἀντιπολιτεύσεως σᾶς εὐχόμεθα πάντοτε νὰ ἔχετε· ἐσυστήθη ἐν μέσῳ τοσαύτης ἀγωνίας, ἐν μέσῳ τοσοῦτοσπασμῶν τῆς Πατρίδος ἢ Γερουσίας ὡς στοιχεῖον συντηρητικῶν, καὶ, Γερουσιασταί, ὑπερβαίνοντες τὰ ὑψηλὰ καθήκοντά των, δίδουσι τὸ παράδειγμα τῆς ἀταξίας; ἀλλοίμονον! Εἰς ποῖον ὄλισθον δὲν θέλει σᾶς φέρει ἀκόμη ὁ ἀξιοδάκρυτος φανατισμὸς σας ὑπὲρ τοῦ Ξενισμοῦ!

ΑΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΤΟΝ ΛΔΙΚΗΜΑ.

Ἡ κοινωνία γνωρίζει μὲ φρίκην τῆς τὸ ἀνήκουστον ἀνοσιούργημα, τὸ ὁποῖον ἐπράχθη κατὰ Χίου τινὸς δυστυχεστάτου τοῦ Ἐλευθερίου Μαγκάκη ὑπὸ τοῦ πλέον ἐπονειδίςου Φαναριώτου Νικολάου Δραγούμη. Συμβαίνουνσι κακουργήματα εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ μετέχουσι καὶ τινος γενναιοπρεπείας· τὸ κακούργημα ὁμῶς τοῦτο φέρει κατὰ βᾶθος τὴν πλέον βδελυκτὴν χαμέρπειαν.

Ἡ μεταξὺ τοῦ Δραγούμη τούτου καὶ τοῦ Μαγκάκη ἀπαισιωτάτη σκηνὴ συνεκίνησεν ἄλλοτε τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν· ἀλλ' ἡ φρίκη τῆς κοινωνίας ἐπαυξάνει ἔτι μᾶλλον διὰ νὰ βλέπη ἐν μέσῳ τῆς ἀπροστάτευτον ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ ἀξιοδάκρυτον αὐτὸ σφάγιον, τὸν Μαγκάκην, τὸν δὲ χαμερπῆ σφαγέα του, μιαινόντα καὶ πάλιν τὴν ἑλληνικὴν ὑπερησσίαν, καὶ ἱεροσυλοῦντα πάλιν τὸν δημόσιον τῆς Ἑλλάδος πλοῦτον.

Κατὰ τὸ 1836 ὁ Μαγκάκης ἦτο λογιστὴς τῆς Γραμματείας τῶν Ναυτικῶν, ὁ δὲ Δραγούμης διεθυντὴς αὐτῆς· ὁ

τίμιος Φαναριώτης οὗτος, ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους τινὰς, ἐξάπατᾷ τὸν δυστυχῆ Μαγκάκην, ὡς λογιστὴν, καὶ λαμβάνει ἐκτάκτως ἀπὸ τοῦ Ταμεῖον ἐκ διαλειμάτων ἔνδεκα περίπου χιλιάδας δραχμῶν, καὶ δίδει εἰς αὐτὸν ἰδιωτικὰ ἀποδεικτικὰ νὰ τὰ λάβῃ ἀπὸ τὸ γενικὸν Ταμεῖον ἀπέναντι τῶν μισθῶν των ὅτε ἐκδοθῶσι τὰ ἐντάλματα· ἀλλ' ὁ Δραγούμης, ἐναντίον τῶν ὁποίων εἶχε δώσει ἀποδεικτικῶν του τούτων λαμβάνει καὶ ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοὺς μισθοὺς, καὶ ἀφίνει τὸν Μαγκάκην ἀνοικτὸν, ἐπὶ σκοπῷ ἔτι στυγερωτέρας ἐπιβουλῆς τοῦ νὰ κατορθώσῃ διὰ ταύτης τῆς ἐλλείψεως τὴν ἀποβολὴν του ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὸν γυναικάδελφόν του Γεωργαντιᾶν ἄλλον Φαναριώτην.

Ὁ δυστυχὴς Μαγκάκης μὲ τὰ ἀποδεικτικὰ εἰς χεῖρας προστρέχει εἰς τὸν Βασιλέα· ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις· ἀποδεικνύεται τὸ ἀνοσιούργημα τοῦ Δραγούμη, καὶ ἀποβάλλεται διὰ τοῦτο τότε τῆς θέσεώς του· ἀλλ' ἡ Φαναριωτικὴ βραδιουργία, διὰ νὰ βοηθηθῇ, περιπλέκει τὸν ἔνδοξον ἥρωα Κριεζῆν, ὑπουργὸν ὄντα τότε· τὰ ἀποδεικτικὰ ὑπεξαίρουνται· στρέφεται μαύρη κατὰ τοῦ Μαγκάκη ἐπιβουλὴ, γίνεται ἀνάρπαστος, καὶ ρίπτεται εἰς τὰ βᾶθη τῶν πλοίων, καὶ εἰς τὰ δεσμὰ ἐπὶ ἀμεταθέτῳ σκοπῷ ἐξοντώσεως.

Κατὰ συνέπειαν· τῇ Φαναριωτικῇ εἰσηγήσει γίνεται πρᾶξις, τῆς ὁποίας εἰς τὰ χρονικὰ τῶν εὐνομουμένων κοινωνιῶν δὲν εὐρίσκεται παράδειγμα. Ἄνευ προϋπάρχοντος ἐν ἐνεργείᾳ νόμου τινὸς, ἄνευ προϋπάρχοντός τινος δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ συνιστᾶται ἐκτάκτως ναυτικὸν δικαστήριον διὰ τὸν Μαγκάκην, τὸν δικάζει, ὡς ἐδίκαζε τὸ φρικαλέον ἐκεῖνο ἱερὸν δικαστήριον τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια τῶν φυλακῶν ἄνευ ὑπερασπίσεως τινὸς καὶ ἀπολογίας, πλάττει κατ' αὐτοῦ καταδικαστικὴν τινὰ ἀπόφασιν, καὶ δέσμιον αὐ-

τὸν τὸν ἀθῶον, τὸν ληστευθέντα Μαγκάκην, τὸν ρίπτουσιν εἰς τὰς φυλακὰς διὰ τὴν ἀποθάνη.

Οἱ λησταὶ φονεύουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς ὁδοὺς· ἀλλ' ἐνῶ τοὺς ἀφαιροῦσι τὴν ζωὴν, δὲν τοὺς ἀφαιροῦσι τοῦλάχιστον καὶ τὴν τιμὴν· δὲν τοὺς ἀτιμάζουσι μὲ καταδικαστικὰς ἀποφάσεις· ἀλλὰ τοιοῦτον μαῦρον εἶναι τὸ σύστημα τῶν Φαναριωτῶν ὅχι μόνον τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὁμοῦ μ' αὐτὴν καὶ τὴν τιμὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπεβουλεύθησαν πάντοτε διὰ τὴν καλύψωσι αὐτοὶ τὰ αἰῶνια αἵσχη των ὅμοιοι μὲ ἱστορικόν τινα κακοῦργον εἰς τὴν Σμύρνην, ὅστις ὑπεχρέωσε πρότερον ἐν θύμᾳ του τὴν ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν καὶ μετὰ τοῦτο τὸ ἐφόνευσεν, ἐπὶ σκοπῷ ὡς εἶπε, τὴν ἀφαιρέσῃ ὅχι μόνον τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰῶνον ἀκόμη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· ἀκούετε μοχθηρὰ, φρικαλέα κακοουργήματα!

Ὅταν αὐθαίρετως αὐτόματοι τέσσαρες πέντε ἰδιῶται συνέλθωσιν εἰς τινα ὁδὸν, καὶ σχηματίσωσι κατὰ τινος οἰουδῆποτε καταδικαστικὴν τινα ἀπόφασιν, ἄνευ νόμου καὶ χωρὶς τὴν φέρωσι κανένα ἐπίσημον χαρακτῆρα, ἢ ἀπόφασίς των ἐκείνη ἀξίζει, σημαίνει τί; ἄλλο τόσον σημαίνει καὶ ἢ κατὰ τοῦ Μαγκάκη ἐκείνη ἀπόφασίς.

Ἡ τρίτη τοῦ Σεπτεμβρίου διέσωσε τὸ θλιβερὸν αὐτὸ θύμα ἀπὸ τὰς εἰρκτάς· ὁ Ἄρειος Πάγος ἀνεγνώρισεν ὡς χάριτην ἄγραφον τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην· τὰ κλαπέντα ἀποδεικτικὰ τῆς ἀπράτης, ἐξ ἧς ἐπήγασαν ὅλα τὰ δυστυχήματά του, τὰ ἀνεκάλυψε, τὰ συνέλαβε καὶ τὰ παρακατέθεσεν εἰς τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖον. Ἀλλὰ, ἵ διατί ἕως σήμερον τὴν μὴν ἀκυροῦται τυπικῶς ἐκείνη ἢ βάρβαρος ἀπόφασίς; διατί τὴν μὴν ἰκανοποιῆται ἢ δικαιοσύνη, ἢ κοινωνία; διατί τὴν μὴν ἀποδίδονται τὰ κλαπέντα τοῦ Μαγκάκη χρήματα; διατί

τὴν μὴν ἰκανοποιῆται ὁ Μαγκάκης, ὁ τὰ τσαῦτα φρικτὰ παθὼν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ὁ Δραγούμης, ὁ δῆμιός του, εἰσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκπεφαιλισμένου ἐκείνου ξενικοῦ ὑπουργείου τοῦ Μαυροκορδατικοῦ Διευθυντῆς εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Ἐσωτερικῶν, τὴν καταισχύνῃ ἀκόμη τὴν ἑλληνικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τὴν κρέμματα ἀπὸ τὰς ἀκαθάρτους χεῖράς του ἢ τὴν τύχη πάλιν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν; ὦ αἴσχος! ὦ ἡμέραι ἐσχάτης διαφθορᾶς!

Ὁ δυσυχῆς Μαγκάκης ἔδωκε γοηρωτάτην ἀναφορὰν πρὸς τὴν Βουλὴν περὶ τῶν παθημάτων του, ἐπικαλούμενος τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἔθνους· ἠπατημένος ἀπὸ τὰ φαινόμενα περιλαμβάνει καὶ τὸν Κριεζῆν, καὶ δὲν ἀνεζήτησε τὴν πηγὴν τῶν συμφορῶν του· ἀλλ' ὁ Κριεζῆς εἶναι ἀθῶος, εἶναι τίμιος, ἱστορικὸς ἀνὴρ· εἰς τὴν ἐνδοξον κεφαλὴν του φέρεται τὰς ἀμαράντους δάφνας λαμπρῶν νικῶν, καὶ ποτὲ δαφνοστεφῆς κεφαλὴ δὲν κλίνει εἰς τοιαύτας μικροπρεπείας· ἢ εὐθεῖα δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ τὴν συστηθῆ δικαστήριον, τὸ ὅποῖον τὴν δικάσῃ τὸν Δραγούμην καὶ τὸν Μαγκάκην, καὶ τὴν τιμωρήσῃ τὸν ἀληθῶς ἔνοχον.

Ἡ κοινωνία ὑψώνει φωνὴν ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἡ Σ. Βουλὴ, ἢ ἀντιπροσωπεύουσα τὸν μυριοτρόπως ὑπὸ τῶν Φαναριωτῶν ἐξυβριζόμενον καὶ καταστρεφόμενον Ἑλληνικὸν λαόν, δὲν πρέπει τὴν ἀδιαφορήσῃ ὡς πρὸς τὸ φρικτῶδες αὐτὸ ἀντικείμενον, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη τὴν ζητήσῃ ἐπιμόμως διὰ τὴν δοθῆ ἢ πλέον ἐπίσημος ἰκανοποίησις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν πρὸς περιστολὴν τῆς ξενικῆς κακίας, ἧτις ἔκαμε τσαῦτα ἔλεεινὰ θύματα εἰς τὴν πολυπαθῆ ταύτην γῆν, καὶ ἢ ὅποια κινδυνεύει τὴν ἀπολέσῃ ὀλοτελῶς τὴν Πατρίδα.

Ὁ ἈΡΧΙΑΤΡΟΣ Κ. Π. ΣΤΕΦΑΝΙΤΣΗΣ.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξεπλήρωσεν ὑψηλὸν ἔργον δικαιοσύνης, προβιβάσας τὸν Κύριον Στεφανίτην εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιάτροῦ. τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Στεφανίτη εἶναι συνδεδεμένον μὲ τὰς ᾠραιότερας σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς ἐπαναστάσεώς μας. Ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ ὡς ἱατροχειρουργός, καὶ ὡς ἀτρόμητος στρατιώτης περιτρέχων ἀπὸ στρατόπεδον εἰς στρατόπεδον, καὶ ἀπὸ κινδύνου εἰς κινδύνου, καὶ θεραπέων τοὺς ἐνδόξους στρατιωτικοὺς μας ἀμισθὶ καὶ ἐξ ἰδίων του ἐξοδεύων μάλιστα, φέρει ὡς βραβεΐά του πολύτιμα τὰς πληγὰς του, τὰ λαμπρὰ δῶρα τῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν ὑπάρχοντων εὐχαριστήρια, καὶ τὴν πολιτογράφειν τοῦ ἐνδόξου Μεσολογγίου.

Πῶποτε δὲ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς εἰρήνης δὲν ἔπαυσε τὸ φιλόανθρωπον καὶ εὐεργετικὸν ἔργον του, γινόμενος παντοτρόπως ὠφέλιμος εἰς τὴν Πατρίδα.

Ἡ εὐμένεια, τὴν ὁποίαν βασιλικοπρεπῶς ἔδειξεν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰς τὸν ἀξιόλογον πολίτην τοῦτον, ἀνταπεκρίθη μὲ τὴν κοινὴν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὁποίαν ἀξίως ἀπολαμβάνει.

ΤΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΞΕΝΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Κοιμηθεὶς ἐβδομήκοντα ἔτη ὁ Βαροῦχ, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ τὰ σῦκα ἀκόμη ἀποστάζοντα γάλακτος, ἠγνόει ὅτι εὖρε τὴν γῆν τῆς γενετῆς του ἠρημωμένην. Ποῦ εἶναι ὁ δεῖνα ἔλεγε, ποῦ εἶναι ὁ δεῖνα· καὶ οἱ ἄγνωστοι εἰς αὐτὸν ἀκροαταὶ τὸν ἤκουον θαυμάζοντες! . . . ὁμοίον τι ἐπάθαμεν ἐπανελθόντες εἰς τὴν φίλην καὶ δυστυχῆ πατρίδα μας,

καίτοι μετὰ τεσσάρων μόλις ἔτων ἀπουσίαν· ζητοῦμεν τοὺς πρώτους πολίτας ἐκείνους τῶν Ἀθηνῶν καὶ δὲν τοὺς εὐρίσκουμεν. ἐξερχόμενοι εἰς τοὺς περιπάτους τῶν Ἀθηνῶν, πλέον γοητευτικούς ἄλλοτε, οὗτος ὁ ᾠραῖος κῆπος, λέγομεν, εἶναι τοῦ δεῖνα ἀγαθοῦ πολίτου Ἀθηναίου· τοῦτο τὸ τερπνὸν χωρίον, αὕτη ἡ λαμπρὰ οἰκία εἶναι τοῦ δεῖνα, καὶ τοῦ δεῖνα Ἀθηναίου· ὅχι μᾶς ἀποκρίνονται ἄλλοι εἰς τὸ πλᾶγί μας· ὅλα αὐτὰ ἀνήκουσιν εἰς ἄλλους σήμερον, καὶ μᾶς προσφέρουσιν ὀνόματα δυστηχῆ καὶ ἄγνωστα ἢ γνωστά διὰ τὸν ἄθλιον κερδοσκοπικὸν βίον των, καὶ ρέουσι τὰ δάκρυά μας!

Αὕτη εἶναι ἡ θλιβερὰ κατάστασις, τὴν ὁποίαν ἀπετέλεσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ φαναριωτικὴ ξενοκρατία· αὕτη εἶναι ἡ ὠφέλεια καὶ εὐτυχία, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς οἰκευτικῆς ξένης, αὐτοὶ οἱ ἀσυνείδητοι τοκογλύφοι, ὑπὲρ τῶν ὁποίων γίνονται τόσοι κρότοι, τόσοι ἀγυρτικαὶ καὶ ἐνθουσιώδεις φωναί. . . . 30—40—καὶ 50 τοῖς 100 τόκον! Ποῦ ποτὲ ἠκούσθη εἰς τὴν γῆν! ποῦ ποτὲ ὑπῆρξεν ἀσυνείδησια πλέον τρομερά!

Ὁ Σοφὸς Σένεκας εἶπεν, ὅτι « ἡ τοκογλυφία εἶναι τὸ ὄνομα ἐνὸς τέρατος, τὸ ὅποσον ἡ ἀνθρωπίνῃ πλεονεξία ἐπιζητεῖ ἐκτὸς τῆς φύσεως » καὶ ὁ Κάτων ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ τοκογλυφία; ἀντηρώτησε καὶ αὐτὸς τί ἐστὶ φόνος; ἡ ἀπάντησις τοῦ Κάτωνος ἦτο καταλληλοτάτη, καὶ ἡ πείρα ἀποδεικνύει καθεκάστην εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι τὸ τέρας τῆς τοκογλυφίας φωνεῖ ἠθικῶς ὀλοκλήρους οἰκογενείας. . . . (α)

Ἰπῆρχε προτοῦ νόμος, ἐξασφαλίζων ὁπωσοῦν τὸν δυστηχῆ λαὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι τοιούτων καταστροφῶν· ἀλλ' ἡ

(α) Ἰδ.: Ἐφ. Ἄρτος, ἀριθ. 40.

Ξενοκρατία διὰ τὰ φθάση εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἠπλώσεως χεῖρα καὶ κατέστρεψε καὶ αὐτὸν καὶ ἄλλους κοινοσωτήρους ἐπίσης.

Ἦδη ὁ στρατηγὸς Κριεζιώτης, Βουλευτὴς Χαλκίδος, ὁ ἔνδοξος στρατηγὸς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ μιὰρὰ Φαναριωτικὴ συμμορία καὶ ἐξηπατημένοι τινὲς Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες διεκήρυξαν πολλάκις ὡς παραβιαστὴν καὶ καταστροφέα τῆς ἰδιοκτησίας τῶν πολιτῶν, προτείνει ὡς βουλευτὴς εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ καταστραφέντος νόμου πρὸς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐξαφανιζομένου κόσμου· ἡ πρότασις αὕτη κάμνει μεγίστην τιμὴν εἰς τὸν στρατηγὸν Κριεζιώτην, καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος θέλουσιν ἰδεῖ ὁποῖοι οἱ ἔνδοξοι πολῖταιί μας. Εἴθε ἡ Βουλὴ νὰ λάβῃ ταχέως σωστικὴν πρόνοιαν καὶ νὰ ἀπανθίσῃ νόμους σωτηριώδεις πάντοτε διὰ τὴν πατρίδα.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θέλομεν δημοσιεύσει τὸν λαμπρὸν καὶ ἀναλυτικώτατον λόγον, δι' οὗ ὑποστηρίζει ὁ στρατηγὸς Κριεζιώτης τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, λόγον πεπλουτισμένον ἀπὸ τὰς πλέον ἀκριβεῖς, τὰς πλέον ὑψηλὰς νομικὰς θεωρίας· ὁ λόγος οὗτος εἶναι λαμπρὸν ἔργον ἀνδρός ἐκ τῶν σπανιωτέρων νομομαθῶν μας τοῦ Κυρίου Γεωργίου Ἀθανασίου. Πόσον ἐπωφελεῖς, ἤθελεν εἶσθαι, οἱ πεπαιδευμένοι ἐν τῇ Ἑλλάδι νὰ ἐνασχολῶνται εἰς τοιαῦτα λαμπρὰ καὶ κοινοσωτήρια πονήματα, ἀντὶ νὰ κυλίωνται εἰς τὰς χαμερπεῖς ῥαδιουργίας καὶ εἰς τὴν λιβελλογραφίαν.